

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: *S. M.*
Cím: *Egy délelőtt a muzeumi könyvtárban*
Forrás: *Pesti Hírlap*

Osztályozás

Tárgy: *027.1*
Hely: *O. SZ. K.*
Idő: *"1943"*
Személy:

Bn. (Hely) *1943. 30.* (Idő) (Köt. v. füz.) (Olda)

Egy délelőtt a muzeumi könyvtárban

Kik járnak és mit olvasnak a nyilvános könyvtárban?

Mikor belépünk a hatalmas olvasóterembe, nagy csönd fogad bennünket. Csak a könyv és újságlapok zizegnek, beszélgetni tilos. A megkopott barna fapadokban úgy ülnek még a szakállas bácsik is, mint az iskolások. Nincs egy hangos szó, az altisztekkel is csak suttogva szabad közölni a kért könyv vagy folyóirat címét. Igaz, hogy még suttogásra se nagyon van szükség, a ruhatári számról kiadott igazolólapokra felírják a könyvcímeket, s az altiszt mindenkinek oda viszi a számozott ülőhelyére. Így télen, mikor kint esik a hó és a fák ezüstös zuzmarát viselnek a zöld levelek helyett, — reggeltől félkettőig zsupfolva van az olvasóterem. Nem is csoda, hisz itt tíz fillér költség fejében nemcsak szórakozni és művelődni, hanem melegezni is lehet. Nem kérhetünk olyan régi könyvet vagy folyóiratot, amely itt nincs meg. A mellettünk ülő bencés tanár az első kiadása Szent Ágoston Ethikáját kéri, s pár perc múlva már hozzák is az elsziürkült fedelű, sárgalapú, iniciálás könyvet. Egy kis diákfiú a „Hölgyfutár” 1848-i évfolyamát böngészi. Suttogva érdeklődünk, mit keres benne? Ugyanilyen hangnemben elmondja, hogy iskolai feladatában az 1848-as Pestről kell írnia, s itt kutat eredeti adatok után. De nemcsak ő, hanem újságíró kollégáink is nagy számmal kutatnak itt régi témák és adatok után. Sok jó riport született már meg egy-egy itt töltött délelőtt után... Az

igazolólapon négy ismertnevű újságíró fedezettünk fel, akik úgy látszik nem ismerik Akiba közmondását, hogy „nincsen új a nap alatt!” Mert a régi évfolyamu lapokat, új témákért és ötletekért böngészik át. Sőt, az egyik ablak melletti sarokban, lábára terített takaróval és óriási foliánsokkal körülbástyázva, — itt ül a híres történelmi regényíró is, — aki jelenleg középkori legendákat tanulmányoz. Két csinos orvostanhallgató nő azokat a régi francia folyóiratokat lapozgatja, melyekben Curiené irta folytatólagos cikkeit a rádiumról.

Egy körszakállas öregúr, ki tudja mi célból, színházi lapokat böngész, eloszor csak lassan és elmerülve a régi Fedák-képek nézegetésében, de mikor közeledik a záróra, ujjait nyalazva, villámgyorsan forgatja a lapokat. Lehet, valami ábrándosszemű, hullámoshajú kis színésznőt keres, aki fiatalágát idézi az emlékezetébe... A könyvtár másik szakállas olvasója, helyesebben mindennapi vendége, már komolyabb dolgokat olvas, a Borsszem Jankó milléniumi évfolyamát. És derűsen széthuzódó arcvonásairól látszik, hogy nagyon jól mulat magában. Mindketten nyugdíjas tisztviselők, nem tudnak mit csinálni a téli délelőttjeikkel, eljárnak ide a könyvtárba. De tavasszal, mikor a levegőben már enyhe virágszag terjeng, hűtlenek lesznek az olvasóteremhez — s a télen olvasott dolgokat a muzeumkert rügyező fái alatt vitatják

meg...
Kivülük is sok törzsvendége van még a könyvtárnak.

Ilyen például Keller bácsi, a kiöregedett híres pesti hordár, aki régi „kuncsaft”-jainak, Bródy Sándornak, Krudy Gyulának, Szini Gyulának és Kosztolányi Dezsőnek az írásait olvasgatja. És visszaálmodja magát a multba, mikor még ruganyos léptekkel hordozta az illatos levélkéket, hitelbe vásárolt virágbukétákat és a karjára vetett felöltöket, melyeknek végső állomása a zálogház volt. Mert rendszerint sohse kerültek többé vissza a régi gazdájukhoz... Nemcsak képletesen álmódja magát vissza, hanem a valóságban is, orrára csúszott szemüvege mögött ugyanis le-lecsukódik a szeme. Hiába, nyolcvan év nagy kor ám!

Két ifju rajzoló buzgón tanulmányozza egy folyóirat fotoötleteit. Egyik keresi az érdekesebb dolgokat, a másik vázlatokat készít. Ki tudja, mennyit keresnek majd egy „új” és ötletes falragasszal.

Egy szemüveges bölcsészhallgató a Kant-breviáriumot lapozgatja, de egyszer csak elunja és képeslapot kér. Két szőkefürtös kislány, olyan tizenhárom-tizenöt évesek, fojtottan nevetgelnek, egy tizenhat éves felülnéknek szerkesztett képeslapot forgatva.

Van itt minden korú és rangú olvasó. Egyetemi tanárok, történelem-tudósok, orvosok, diákok, tisztviselők, papok, ügyvédek, manikűröslányok, kereskedősegédek, tanoncok és unatkozó öregurak. Ide nem kell protekció, beléphet bárki, megkaphatja,

amit kér, csak meg kell fizetnie a tíz fillér napdíjat. Ennyit pedig megér a Szent Ágoston Ethikája, a komoly folyóiratokról, meg a Borsszem Jankó bekötött évfolyamairól nem is beszélve...

S. M.